

LBRIS

We know
books

Mikki Daughtry și
Rachael Lippincott

TOT
ACEST
TIMP

Traducere din limba engleză și note de
MIRELLA ACSENTE

LITERA

București
2020

CAPITOLUL 1

Brățara cu talismane pare grea în palma mea.

M-am uitat la ea de vreo mie de ori, dar mă mai uit o dată pentru că știu că trebuie să fie perfectă, capabilă să rezolve tot ce trebuie rezolvat. M-am gândit și la alte brățări, mai elegante, mai delicate, dar ceva din brățara asta m-a atras, zalele ei de argint solide și rezistente, la fel ca relația noastră... în cea mai mare parte a timpului.

Acum câteva luni, când am comandat brățara, voisem să fie un dar cu care să sărbătorim absolvirea noastră, nu un cadou gen „îmi pare rău, hai să ne împăcăm“, dar în ultimul timp Kimberly a fost destul de tăcută. Distantă. Așa cum e întotdeauna când ne certăm.

Deși, din câte știu eu, *nu* ne-am certat, așa că nici măcar nu știu pentru ce mi-aș cere scuze.

Oftez prelung și îmi privesc reflexia în oglinda din toaleta hotelului, apoi verific iar dacă sunt goale cabinele. Sprâncenele mi se înnoadă în vreme ce îmi trec degetele

prin părul castaniu ciufulit, încercând să-l aranjez așa cum îi place lui Kim. După câteva încercări nereușite, îmi îndrept atenția pentru ultima dată către brățară.

Talismanele de argint sclipitoare clincăne în vreme ce le cercetez, zgomotul amestecându-se cu sunetele înăbușite ale petrecerii de absolvire a liceului de dincolo de ușă. Poate că, atunci când o să vadă brățara, o să-mi spună în sfârșit ce nu e în regulă.

Sau, cine știe, poate doar o să mă sărute și o să-mi spună că mă iubește și că, de fapt, problema nu are nicio legătură cu mine.

Mă aplec mai mult ca să cercetez cele șase talismane micuțe, unul pentru fiecare an în care am fost împreună. Am avut un noroc uluitor când am găsit pe cineva pe Etsy¹ care să mă ajute să le desenez, căci eu nu am absolut deloc talent artistic. Acum, asta e mai mult decât o simplă brățară. E viața noastră împreună.

Îmi trec ușor degetul mare peste fragmentele care alcătuiesc povestea noastră, iar câteva dintre talismane clipesc spre mine sub lumina lămpilor din tavan.

Un set de pompoane de majoretă smălțuite în alb și verde-albăstrui, aproape identice cu perechea pe care o avea Kim în calitate de căpitan al echipei de majorete în seara când i-am cerut oficial să fie iubita mea.

¹ Website american de comerț online, pentru obiecte handmade sau vintage și materiale pentru artiști.

O sticlă micuță de șampanie, aurie, cu bule minuscule de diamante înșirate pe gura ei, o amintire a complicatei mele cereri de a mă însoți la bal, din urmă cu câteva luni. Furașem de-acasă o sticlă de șampanie pentru a-i face surpriza. Deși mi-am primit pedeapsa de la mama cât pentru o viață, a meritat să văd sclipirea din ochii lui Kimberly când am scos dopul.

Mă opresc la cel mai important talisman, care se află exact în centrul brățării. Un jurnal de argint, cu o închizătoare adevărată.

Când eram în generală, m-am dus într-o zi acasă la ea să învățăm. Stăteam în bucătărie, când deodată ea a fugit sus la baie. I-am scos pe furiș jurnalul roz din ghiozdan și am scris „I ♥ U” pe primele trei pagini goale.

Când a văzut, a început să plângă, apoi lacrimile s-au transformat în reproșuri.

– Mi-ai citit toate secretele? a strigat ea, arătând cu degetul spre mine și strângând jurnalul la piept cu cealaltă mână.

– Nu, am spus eu, răsucindu-mă cu scaunul spre ea. M-am gândit doar că o să fie... nu știu. Romantic.

În clipa aceea s-a repezit la mine. Am lăsat-o să mă trântască pe podea, pentru că era incitant să am chipul acela frumos atât de aproape de mine, iar supărarea ei s-a stins în cele din urmă când privirile ni s-au întâlnit.

– A fost, a spus ea, și apoi buzele ni s-au întâlnit sfioase. Primul nostru sărut. Primul meu sărut.

Deschid cu mare grijă talismanul și întorc paginile delicate de argint, trei la număr, pe care scrie „I ♥ U“. Probabil că o să mai existe mici dispute, dar ne vom iubi mereu.

Zâmbesc cu ochii la zalele goale ale brățării, care așteaptă doar să fie umplute cu mai multă viață și mai multe amintiri pe care le vom aduna împreună. Una pentru fiecare an pe care îl vom petrece la UCLA. Și pe urmă o să-i iau una nouă, pe care să o umple.

Ușa băii se deschide brusc, lovindu-se cu zgomot de opritorul fixat în perete. Las repede brățara să cadă la loc în cutiuța de catifea, iar talismanele clincăne în vreme ce un grup de băieți din echipa de baschet se năpustesc înăuntru. Se aude un cor de „Kyle, ce faci, frate?“ și „Promoția 2020, baby!“. Le zâmbesc larg tuturor și strecor cutiuța înapoi în buzunarul hainei. Ating cu vârful degetelor sticla de Jack Daniel's băgată la betelie – primul pas în planul meu de a-i convinge pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei să renunțe la petrecerea asta de absolvire organizată de școală și să mergem la locul nostru de la iaz și să sărbătorim cu adevărat.

Dar mai întâi... trebuie să-i dau brățara. Ies pe ușa băii și din coridorul scurt ajung la sala de bal ticsită a acestui hotel în stil burghez.

Intru și trec pe sub o mare de baloane albe și verzi-albăstrui înscrise cu numele Liceului Ambrose, dintre care câteva s-au desprins deja și plutesc pe lângă tavanul înalt arcuit. În centrul încăperii sunt sute de panglici care coboară dintr-un banner uriaș pe care scrie FELICITĂRI, ABSOLVENȚI!

Zgomotul trece peste mine în valuri, energia frenetică ce spune „AM REUȘIT!“ se revarsă din fiecare colț al sălii. Mă cuprinde și pe mine. După acest ultim an, sunt mai mult decât pregătit să merg înainte.

Îmi croiesc drum printre grupuri de oameni dintre cei mai diverși. Câțiva pași pe acea scenă par să fi înlăturat toate lucrurile neînsemnate, dar care contau așa de mult azi-dimineață. Ce sport practikai. Ce note ai luat. Cine te-a invitat sau *nu* te-a invitat la bal. De ce domnul Louis te-a hărțuit tot semestrul.

Dintr-odată, Lucy Williams, șefa clasei, începe să flirteze cu Mike Dillon, drogatul care a repetat de două ori clasa a zecea, în vreme ce olimpicii la matematică împreună cu doi dintre colegii mei din linia ofensivă pun la cale să șterpelească bere din spatele barului.

În seara asta suntem toți la fel.

– Hei, Kyle!

O mână se așază puțin cam prea apăsător pe umărul meu vătămat. Încerc să nu tresar când mă întorc și-l văd pe Matt Paulson, cel mai de treabă tip de pe întreaga planetă, care mă face să mă simt ca un măgar pentru că îl urăsc.

– O, scuze! zice el când își dă seama pe ce umăr i-a aterizat mâna și și-o trage repede. Ai auzit că mă duc la Boston College la toamnă ca să joc fotbal?

– Ăăă, da, rostesc eu, încercând să îndepărtez valul familiar de invidie care urcă în mine.

„Nu e vina lui“, îmi spun în gând.

– Felicitări, omule!

– Ascultă, dacă n-ai fi coordonat echipa așa cum ai făcut-o la începutul sezonului, n-aș fi fost nici măcar un punctișor pe radarul lor. Ai fost un quarterback al naibii de bun. N-aș fi primit o bursă de fotbal fără tot ce m-ai învățat tu, spune el, învârtind, fără să vrea, cuțitul într-o rană încă deschisă. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat...

– E-n regulă, îl întrerup eu, apoi îi întind mâna ca să nu par chiar un măgar. Mult noroc la anu'!

După ce îi strâng mâna, mă întorc și îmi continui căutarea, grăbind pasul ca să măresc cât mai mult distanța între noi. În clipa asta nu vreau să văd decât o singură persoană.

Mă opresc lângă bar și întind gâtul ca să mă uit în mulțime după Kim. Trec cu privirea de la o persoană la alta, fără succes.

– Un aperitiv? întrebă o voce de alături.

Întorc capul și văd un bărbat care întinde spre mine o tavă cu aperitive, niște cocoloașe pe o farfurie de un alb imaculat. Îmi zâmbește fals, de parcă ar spune în sinea lui „Abia aștept să scap peste două ore!“.

Zăresc pe cămașa lui logoul Owl Creek, singurul restaurant de pe aici care apare pe Food Network pentru „preparatele sale moderne și trendy“.

Se pare că însuși Gordon Ramsay a luat o dată masa acolo și nu a avut nicio plângere.

– N-aș zice nu, îi răspund, aruncându-i un zâmbet rapid.

Înșfac unul și îl bag cu totul în gură, înainte ca omul să plece târșându-și picioarele pentru a-și continua turele.

În aceeași clipă regret.

Chestia asta e crevete? Cauciuc? De ce *naiba* e așa de tare și de lipicioasă? Și de ce are gust de șuncă veche?

E clar că Gordon nu a gustat din carnea asta plină de cocoloașe.

Mă uit în toate părțile, apoi mă ascund pentru a o scuipa în șervețelul negru de cocktail pe care mi l-a dat chelnerul, dar o fulgerare bruscă din apropiere mă face să tresar.

Ridic mâna fără crevete, brusc orbit, apoi punctișoarele negre din fața ochilor dispar încet și văd doi ochi căprui calzi și niște pomeți înalți identici cu ai mei. E în rochia ei preferată, albă cu flori, și îi văd zâmbetul larg apărând din spatele telefonului.

– Mamă, nu..., încep să spun, dar ea apasă din nou pe butonul camerei și o altă rază de lumină îmi intră drept în ochi. Știi, dacă ai de gând să-mi faci poze penibile, ai putea măcar să închizi blițul. Nu e nevoie să mă orbești.

– Hm, fetelor de pe Insta o să le placă *la nebunie* asta, declară ea, chicotind malițios, cu ochii mijijiți în vreme ce atinge de mai multe ori ecranul.

– Mamă, te rog! Nu posta asta! îi spun și mă întind spre ea.

O trag într-un soi de îmbrățișare, în speranța că o voi distra și-i voi putea smulge telefonul din mână. Reușesc cumva să văd instantaneul – expresia îngrozită de pe fața

mea, ochii pe jumătate închiși, crevetele de cauciuc agățat de limba mea, gata să aterizeze în șervețel.

În niciun caz poza asta nu va ajunge pe Insta! Nicio fată și *nimeni* altcineva nu poate să vadă așa ceva!

Kim o să mă tachineze mereu cu asta.

Strânsoarea mamei slăbește puțin când mă îmbrățișează, iar eu profit de moment să-i smulg telefonul ca să șterg poza.

– Poți să uiți de asta, doamnă!

– Bine! spune ea, prefăcându-se încruntată, rozul pal al rujului ei subliniindu-i bosumflarea. Frânge-i inima bătrânei tale mame! Nu pot să mă bucur de nimic!

Încep să râd și o sărut pe obraz, apoi o îmbrățișez de-adevăratelea, cu grijă să nu simtă sticla de la betelie.

– Mă ai pe mine, nu?

Mama oftează dramatic.

– Bănuiesc că tre' să mă mulțumesc cu tine, îmi spune, cu vocea înăbușită de stofa groasă a sacoului meu. Hei, zice, trăgându-se în spate și rânjind. De ce ești singur? I-ai dat deja brățara?

Inima îmi bate tare, așa cum făcea înaintea unui meci de fotbal.

– Aștept momentul potrivit, mărturisesc și îmi rotesc iute privirea prin sală. Ai văzut-o?

– Era cu Sam lângă terasă, acum câteva minute, spune ea, făcând un semn cu capul spre dreapta, către ferestrele din podea până în tavan care ne despart de terasa imensă de piatră ce dă spre curtea interioară a hotelului.

Cu un zâmbet în colțul gurii, întinde mâna și îmi aranjează cu blândețe nodul de la cravată. E un nod Windsor¹, nu că așa fi îndeajuns de snob pentru a ști și alt fel de a lega cravata, dar ea și-a petrecut dimineața balului meu din clasa a șaptea învățând nodul *doar* ca să mă poată învăța pe mine cum să-l fac. A fost primul bal la care am fost cu Kim.

Mama mi-a fost alături mereu.

– Chiar crezi că o să-i placă? o întreb.

Am fost pe deplin convins când l-am comandat, dar acum...

– Absolut!

Mă mângâie cu blândețe pe obraz. Liniștit, îi dau înapoi telefonul. Mare greșeală!

Îl înșfacă și mai face repede două poze, tot cu un bliț pe care-l simt acum în spatele ochilor. Încerc să mă uit urât la ea, dar zâmbetul ei nevinovat mă face să mă răzgândesc. Îmi propun ca-n seara asta să nu mă supăr deloc, nici măcar din cauza neobositei documentări asupra vieții mele pe care o face mama.

Așa că îi ofer un zâmbet larg, pozând pentru o ultimă fotografie, și, după ce o văd mulțumită, plec să o caut în sfârșit pe Kim. Arunc șervețelul cocoloșit într-un coș de gunoi în vreme ce mă îndrept către terasă. De cealaltă parte a ferestrei văd cerul întunecat și amenințător.

De obicei nu-mi ia mult ca să o gădesc.

Ea întotdeauna a avut focul ăsta, magnetismul ăsta care atrage oamenii în orbita ei. La școală, de obicei trebuie să-mi

¹ Nod lat, triumfiular.

croiesc drum printr-o mulțime de copii doar ca să ajung la ea, așa că stau cu ochii după cel mai mare grup și licărirea acelei nuanțe deosebite de blond care reușește să adune în ea toată lumina din cameră.

Așa a fost dintotdeauna, aceeași culoare încă de când ne luptam pentru ultimul leagăn liber de la locul de joacă din clasa a treia.

Îmi fac loc prin mulțime și, din toate părțile, lumea mă întâmpină cu zâmbete și mâini ridicate să batem palma.

– O să-mi lipsească la anul articolele alea din secțiunea de sport, Lafferty, spune domnul Butler, profesorul meu de jurnalism, bătându-mă ușor pe spate când trec pe lângă el.

O altă amintire a aceluși timp când, în loc să joc în meciuri, am stat pe bancă și am luat notițe.

Unde e ea?

Globul stroboscopic de deasupra capetelor noastre aruncă sclipiri de lumină scânteietoare, împiedicându-mă să văd prea multe. Dau să-mi scot telefonul și să trimit un mesaj, când...

„Acolo.“

Părul ei blond se ivește de după umerii lați ai lui Sam când își mută ușor greutatea pe șoldul stâng, în rochia ei cambrată de mătase. Arată incredibil în seara asta, cu părul ei lung curgându-i pe umeri, cu ochii albaștri strălucitori și mari, cu buzele lucindu-i de gloss.

Dar când mă apropii, îi văd fața serioasă și cuta familiară de pe frunte, care îi apare întotdeauna când ceva e-n neregulă. E o expresie pe care am văzut-o acum o săptămână

la bal și în după-amiaza asta când făceam pozele de absolvire, dar de câte ori o întreb, flutură din mână în semn de nepăsare.

Mă uit de la ea la Sam și-l văd cum își trece agitat degetele prin părul negru.

Atunci îmi dau seama că discută probabil despre UCLA. Încordarea îmi dispare din umeri.

Eu și Kim acceptaserăm deja oferta lor, dar Sam se afla pe lista de așteptare. Am visat dintotdeauna să joc cu Sam fotbal la UCLA, dar după homecoming¹ lucrurile s-au schimbat, din cauza mea și a accidentării mele. Din pricina mea am fost amândoi dezamăgiți. După ce am ieșit din echipă, Sam a ratat atât de multe pase și blocaje, încât a ajuns să stea pe bancă aproape la fel de mult ca mine. Când toate perspectivele lui legate de fotbal au dispărut, notele i s-au prăbușit brusc împreună cu cariera lui sportivă. Atunci, Kim l-a ajutat să facă niște eseuri suplimentare cu care spera să încline balanța în favoarea lui.

Judecând după ultimele săptămâni, cu siguranță vom avea nevoie de el acolo. Nu numai că e prietenul care a stat alături de mine în ultimul an, dar e și liantul care ține laolaltă trioul nostru. El e vocea rațiunii în toate momentele, mai ales atunci când eu și Kim ne certăm. El e cel care ne aduce iar împreună când situația devine dificilă.

¹ Un weekend de evenimente organizat la sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie de școli, colegii și universități pentru foștii elevi/studenti, dar la care participă tot orașul – incluzând un banchet, un meci de fotbal, o paradă cu fanfara școlii și un bal.